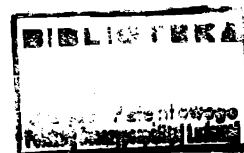

10 lutego 1930 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

C08h 13/00
C09d 3/24
C09d 3/26

Nr 11202.

Kl. 22 g 9.

22K, 3/20

Chemieprodukte G. m. b. H.
(Berlin, Niemcy).

Sposób wytwarzania powłoki, ochraniającej kable, rury i inne ciała metalowe od wpływów nadgryzających.

Zgłoszono 12 lipca 1928 r.

Udzielono 2 listopada 1929 r.

Pierwszeństwo: 13 lipca 1927 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy sposobu wytwarzania powłoki, ochraniającej kable, rury i inne ciała metalowe od wpływów nadgryzających, które powstają z powodu wilgoci, chemicznych działań i gazów, uszkadzających takie materiały, umieszczone w murach.

Wynalazek polega na tem, że ochraniające części metalowe, kable, rury gazowe i wodociągowe obija się silnie tkaniną lub podobnym materiałem, zaopatrzoną obustronnie w masę plastyczną, która nie traci swej plastyczności przy najwyższych i najniższych temperaturach, zachodzących w praktyce, nie twardnieje więc i nie staje się krucha.

Stosowano już jako materiały, ochraniające kable rury i części metalowe, umieszczone w murze lub w ziemi, powłokę z farb, która jednak po upływie krótkiego czasu staje się krucha, tworzy więc szpary, zamykające się i powodujące łuszczenie się warstwy ochronnej tak, że ochrona tego rodzaju jest zupełnie niepewna. Przy innym dotychczas stosowanym sposobie powlekano ochraniające części rur najpierw warstwą asfaltu lub mazi, poczem owijano je jutą, na którą nakładano drugą warstwę asfaltu lub mazi.

Sposób ten, stosowany przy układaniu rur gazowych i wodociągowych, wymaga jednak z jednej strony każdorazowego o-

grzewania mazi lub asfaltu, celem utrzymania plastyczności tej warstwy, jest więc nieekonomiczny i drogi, z drugiej strony posiada on tę wielką wadę, że asfalt i maź lub mieszanina tych materiałów staje się krucha, szczególnie przy niskich temperaturach, a powstające szpary zwiększają przesiąkalność tej warstwy i uszkadzają zwoj tkaninowy tak, że i w tym przypadku po upływie pewnego czasu ochrona części metalowych nie jest pewna.

Brakom tym w zupełności zapobiega niniejszy wynalazek w ten sposób, że ochraniające części metalowe owija się opaskami z materiału lub papieru, tak że przylegają one silnie do tych części, przy czym opaski te powleka się obustronnie masą, która nawet po upływie wielu lat przy najniekorzystniejszych warunkach nie staje się krucha. Masę, pozostającą na stronie zewnętrznej opaski, wykonanej w ten sposób, rozciera i wygładza się, tak że powstaje zupełnie równomierne uszczelnienie zakładek, zapobiega się więc w zupełności na przeciąg nieograniczonego czasu wnikaniu wilgoci i szkodliwym działaniom chemicznym.

Na masę powłokową nadają się wszelkie materiały lub mieszaniny materiałów, które z jednej strony przy temperaturach wyższych do 40° nie miękną tak, że nie zmieniają swego kształtu z powodu działania własnego ciężaru, a więc i nie stają się płynnymi lub kroplistymi, a z drugiej strony przy temperaturach niskich do -40° zatrzymują swą plastyczność, nie powodują szpar i pęknięć, są więc zupełnie nieprzepuszczalne dla gazów i cieczy.

Próby wykazały, że do tych celów nadaje się szczególnie mieszanina, składająca się z parafiny, zawartej w produkcie naturalnym i posiadającej punkt topnienia ponad 50°, z galaretowatych produktów oleju skalnego, jak wazeliny, posiadających punkt topnienia około 20°; do

materiałów tych dodaje się miękki bitum, posiadający punkt topnienia około 30°, lub też bez domieszki tego bitumu i z odpowiednio drobno mielonych materiałów, odpornych na działanie chemiczne, jak: brzemień, kaolina, mączka łupkowa lub azbestowa i tym podobne substancje. Materiały te uszczelniają dziurki w opaskach i ochraniają, dzięki ich doskonałym właściwościom izolującym, części metalowe od silnie niszczących działań elektrolitycznych, które powstają na częściach metalowych, ułożonych w wilgotnej ziemi, zawierającej sól, z powodu prądów ziemnych, najrozmaitszego pochodzenia.

Celem sporządzenia tej masy ogrzewa się materiały plastyczne tworzące mieszaninę, pojedynczo lub zmieszane ze sobą, do mniej więcej 100°, celem zupełnego wydzielenia z nich wilgoci, poczem dodaje się do tej masy materiał wypełniający, starannie osuszony, przy ciągłym mieszanin. Masę tę nakłada się, w stanie ciepłym lub po ostygnięciu, obustronnie na taśmy.

Jako najodpowiedniejszą okazała się następująca mieszanina.

Mieszaninę 30 części parafiny, zawartej w produkcie naturalnym, posiadającej punkt topnienia przy mniej więcej 60°, 20 części galaretowatego produktu oleju ziemnego, o punkcie topnienia 25°, i 5 części miękkiego bitumu o punkcie topnienia 30° ogrzewa się do 110° aż do zupełnego wydzielenia wilgoci. Z tą gorącą mieszaniną miesza się dokładnie i równomierne 45 części drobno mielonej palonej kaoliny tak długo, póki cała masa nie osiądzie temperatury około 25°, poczem nakłada się ją mechanicznie na obie strony opaski, która w tym stanie nadaje się jako powłoka ochraniająca.

Jasnym jest, że stosunki mieszaniny zmienne są w szerokich granicach, przy czym opaska nie traci skuteczności i jest pewną ochroną przeciw wilgoci, gazom i działaniom elektrolitycznym.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wytwarzania powłoki ochronnej dla kabli, rur gazowych i wodociągowych i innych ciał, znamienny tem, że taśmy z tkanin lub papieru powleka się obustronnie masą, zawierającą jako główne składniki pozostałości destylacji oleju ziemnego, a mianowicie parafinę zawartą

w produkcie naturalnym, miękkim bitum i materiały niereagujące na działanie chemiczne i elektryczne, jak np. kaolinę i podobne substancje.

Chemieprodukte G. m. b. H.
Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.